

Hồi 17

Bích Xà Thần Quân

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng:

- Đại ca ? Người thử đứng gần xem ai nhỏ hơn ? Ngược lại, người phải gọi ta là đại ca mới phải !

Hắc Tri Thù trừng mắt nhìn Tiểu Linh Ngư trân trân một lúc lâu. Y hừ lạnh, thốt:

- Trong thiên hạ, thiếu chi kẻ van cầu ta, mong ước ta chấp thuận cho họ gọi là đại ca, với ai ta cũng tống cho một đạp mà chạy trốn chết. Còn người, ta lại đề nghị với người, thế mà người lại cự tuyệt.

Thiết Tâm Nam nháy nháy mắt, ra hiệu cho Tiểu Linh Ngư ngầm bảo hấn nên nhận.

Song, hấn vờ như chẳng thấy, điềm nhiên điểm một nụ cười, buông từng tiếng:

- Vậy là tốt đó, Hắc lão đệ ! Hắc lão đệ hấn phải có thực tài, cho nên ...

Hắc Tri Thù nổi giận:

- Người gọi ta như thế nào ? Người lập lại cho ta nghe xem !

Tiểu Linh Ngư ung dung tiếp:

- Hắc lão đệ ơi ! Chúng ta tìm một nơi nào đó uống mấy chén, lão đệ nghĩ sao ?

Hắc Tri Thù vụt cười khanh khách:

- Người có biết là đại họa đang chờ người chăng ? Trừ ta ra, chẳng một ai giúp người thoát họa được cả ! Nếu người bằng lòng gọi ta là đại ca, nhất định người sẽ có lợi nhiều !

Thiết Tâm Nam khẩn cấp phi thường, cứ dậm chân mãi, muốn nhảy tới, bóp họng Tiểu Linh Ngư, ngăn chặn hấn nói cuồng nói loạn, rồi sau đó bức hấn phải kêu hai tiếng đại ca.

Nhưng nàng không thể làm vậy còn Tiểu Linh Ngư cũng chẳng chịu đổi ý.

Hấn cười hì hì thốt:

- Hắc lão đệ ơi ! Ta có đại họa như thế nào, người thử nói cho biết đi !

Hắc Tri Thù lại trừng mắt nhìn hấn, nhìn lâu lắm, bỗng y cười lạnh, đáp:

- Được ! Bản ý của ta muốn giúp người, mà người cứ đòi làm lớn, lớn hơn ta, ta còn lo liệu cho người làm chi nữa. Lớn là tự lo đấy !

Y vung hai cánh tay ra, dưới ánh trăng, một đường dây chớp sáng, đường dây đó từ trong ống tay áo của y bay tới, đường dây này rất nhỏ, tự nhiên phải mềm, thế mà nó bay thẳng tắp như được kéo mạnh ở hai đầu.

Tiểu Linh Ngư trở mắt nhìn, song hấn vẫn không nhận định kịp động tác của Hắc Tri Thù.

Cánh tay vung lên, đường dây vút thẳng, cánh tay co lại, thân hình y lao nhanh theo đường dây, phút chốc mất dạng.

Tiểu Linh Ngư sững sờ, một lúc lâu, hấn lắc đầu thở dài, lẩm nhẩm:

- Thảo nào mà y chẳng có khẩu khí lớn, thuật khinh công của y quả là cao tuyệt, trên giang hồ phỏng có mấy tay luyện được bằng y !

Thiết Tâm Nam cũng thở dài:

- Người nói đúng đấy, theo sự hiểu biết của ta thì cho đến ngày nay, trên giang hồ chưa có một nhân vật nào sánh bằng y về thuật khinh công ! Cái thuật đó, y đặt tên là Thần Thủ Lãng Không Ngân Ty Độ Hư !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Cái thuật đó có chỗ xảo diệu như thế nào ?

Thiết Tâm Nam đáp:

- Cứ theo lời truyền thuyết, thì đường dây đó do tơ của con nhện thần sống trên ngàn năm ngoài Nam Hải kết thành, không một vật gì cắt đứt. Y dấu đường dây trong một cái ống, ống có cơ quan, lúc vung cánh tay, cơ quan phát động bắn đường dây bay đi, dài hơn hai mươi trượng. Đầu dây có mũi châm bạc, mũi châm bám vào bất cứ vật gì cũng dính khấn tại đó, y chỉ giật nhẹ đường dây, nương đà tung mình đi, y di chuyển với cái thế phiêu phiêu phưởng phưởng tựa hồ bay. Y chỉ bay vài lượt như vậy, là tạo một khoảng cách khá xa ở phía hậu, không ai theo kịp y.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Tiểu tử quả là con người cổ quái, lại luyện môn võ công cũng cổ quái luôn. Y đúng là một con người thú vị thật. Nhưng... chẳng biết cái tuổi thật của y là bao nhiêu ? Mà cũng lạ, y lại thích làm người lớn.

Thiết Tâm Nam đáp:

- Trên giang hồ, chẳng một ai biết được gương mặt thật của y, cũng chẳng ai biết được y thật sự bao nhiêu tuổi. Y rất ghét những ai cho rằng y còn nhỏ. Ai dám trước mặt y nói rằng y còn nhỏ, là người đó phải khổ với y ngay !

Tiểu Linh Ngư bủ môi:

- Thế tại sao ta không khổ ?

Thiết Tâm Nam mỉm cười:

- Đó là một sự lạ ! Chừng như người với y có cái duyên tiền kiếp hay sao ấy ! Chứ nếu không, thì người đã bị y cắt cụt lưỡi vì dám gọi y là lão đệ !

Nàng đang cười đó, bỗng buột miệng thở dài rồi tiếp:

- Tuy nhiên, y có cái đặc biệt này, là bình sanh chẳng hề nói ngoa. Y đã nói đại họa sẽ đến với người, do đó, ta sợ... ta sợ...

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Họa gì cho ta chứ ? Người đừng nghe y nói quỷ nói ma mà !

Hắn nói một câu rất gọn, thế mà tiếng đầu hắn nói to, đến tiếng cuối thì nhỏ quá, nhỏ đến độ Thiết Tâm Nam không nghe rõ, rồi hắn lại nhìn nơi mông ngựa, chẳng rõ hắn đã thấy những gì.

Thiết Tâm Nam chú ý đến thái độ của hắn, cũng muốn nhìn như hắn.

Nhưng Tiểu Linh Ngư kéo nàng đến bên con ngựa, đưa nàng lên lưng nó, đoạn thốt:

- Chúng ta đi thôi !

Thiết Tâm Nam không chịu bỏ qua, vội hỏi:

- Người thấy gì ?

Tiểu Linh Ngư bật cười ha hả:

- Chẳng thấy gì cả ... Có thấy gì đâu ?

Thiết Tâm Nam cúi đầu, trầm lặng một lúc, cất giọng u buồn, tiếp:

- Ta biết, khi người cười ha hả, là những gì người nói đều không thật.

Tiểu Linh Ngư thoáng giật mình nhưng liền theo đó cất tiếng cười vang:

- Không ngờ người lại khám phá ra được cái tật của ta ! Người biết không, ta nhiễm từ thở nhỏ do một người sống bên cạnh ta. Ta cố bỏ song mãi đến giờ vẫn không làm sao bỏ được.

Thiết Tâm Nam làm sao biết được hắn đã nhiễm cái tật đó nơi Cáp Cáp Nhi ?

Tuy nhiên nàng không hỏi, bởi nàng đang lo ngại chẳng rõ Tiểu Linh Ngư đã thấy gì ?

Nàng gắt với giọng khẩn cấp:

- Thật sự người đã thấy gì ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Chẳng có gì đáng kể, người đừng trông thấy là hơn.

Thiết Tâm Nam cười nhẹ:

- Ta biết rồi, người không muốn cho ta thấy, vì sợ ta khấn trương.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Nữ nhân ! Thì ra nữ nhân là vậy ! Được rồi, người muốn nhìn thứ cứ nhìn.

Hắn đưa tay chỉ:

- Nơi mông ngựa, chẳng rõ từ lúc nào và do ai, một con rắn xanh nhỏ gắn dính tại đó.

Con rắn nhỏ màu xanh, chớp chớp dưới ánh trăng một thứ màu xanh ma quái, ai trông thấy cũng phải sợ.

Con rắn như nhúc nhích, cái đầu hơi ngóc lên, mừng tượng phóng tới bất cứ phút giây nào.

Tiểu Linh Ngư biết rõ đó là một con rắn chết, hoặc con rắn giả, song chẳng biết tại sao hắn lại sợ, toàn thân hần như mọc gai lởm chởm.

Thiết Tâm Nam biến sắc, mặt xanh rờn, run run giọng kêu lên:

- Rắn...Bích Lân Xà ! ...Vật linh vùng Thanh Hải, Thực Lộc Thần Quân.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt cười hì hì nói:

- Người nói cái gì ?

Gương mặt của Thiết Tâm Nam lại biến thành trắng nhợt, giọng nàng run hơn, nàng vừa khoát tay vừa thốt lấp vấp:

- Người ...người không hiểu ...không hiểu đâu.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Một con rắn nhỏ, dù là rắn thật, cũng chẳng đáng sợ, huống hồ là con rắn giả.

Thiết Tâm Nam lắc đầu:

- Ta đã nói người chẳng hiểu gì cả. Chính là giả mới đáng sợ, chứ nếu rắn thật thì còn nói gì ?

Tiểu Linh Ngư phá lên cười:

- Không sợ thật mà lại sợ giả, thế là nghĩa gì hở ?

Thiết Tâm Nam vừa thở gấp vừa thốt:

- Con Bích Lân Xà đó là kí hiệu của Thanh Hải Chí Linh, Thực Lộc Thần Quân, kí hiệu đã xuất hiện rồi thì chủ nhân của kí hiệu hẳn có mặt quanh quần đâu đây. Người đó đã ở gần là họa cũng đến gần.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Thực Lộc Thần Quân là cái quái gì ?

Thiết Tâm Nam hỏi lại:

- Thế người không biết Thập Nhị Quái Kiệt ?

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt:

- Mờng tượng có nghe nói mà cũng mờng tượng không nghe nói.

Thiết Tâm Nam thở dài:

- Ba mươi năm trước, Thập Nhị Quái Kiệt là một đám cường đạo vô cùng hung ác, hành động của họ tàn khốc không tưởng nổi. Bình thường họ ít khi xuất thủ nhưng họ xuất thủ rồi là nạn nhân của họ cầm như gặp sứ giả câu hồn. Họ hành nghề suốt mấy mươi năm dài nhưng chỉ thất bại một lần mà thôi.

Tiểu Linh Ngư thản nhiên:

- Thế ra chủ nhân con rắn này là một trong số Thập Nhị Quái Kiệt !

Thiết Tâm Nam gật đầu:

- Đúng vậy, Thực Lộc Thần Quân là một quái kiệt tàn độc nhất trong nhóm mà cũng là giảo hoạt nhất, lão có căn cứ tại vùng Thanh Hải...

Nàng thở ra, tiếp:

- Đáng lẽ ta phải sớm ước đoán là lão định hạ thủ đoạn đối với ta.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Tại sao phải nghĩ ra sớm hơn ?

Thiết Tâm Nam đáp:

- Như ta đã nói với người, Thập Nhị Quái Kiệt thất bại một lần duy nhất trong thời gian ngang dọc trên giang hồ. Theo lời truyền thuyết thì họ thất bại nơi tay Yến Nam Thiên. Nếu họ biết được Yến Nam Thiên đã chôn giấu pho kiếm phổ ở một nơi nào đó thì đương nhiên họ chẳng thể bỏ qua !

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt, cười nhẹ:

- Người chưa được bao nhiêu tuổi đầu mà tâm trí lại sáng suốt ! Đáng khen lắm !

Thiết Tâm Nam tiếp nối với giọng u buồn:

- Ta lưu lạc trên giang hồ từ lúc còn bé bỏng, ta từng tiếp xúc với nhiều người, từng mục kích nhiều tình huống, tuy chẳng dám cho mình là tay lịch lãm, song sự hiểu biết của ta cũng đáng kể. Với thời gian, nếu người thích cái thú ngược xuôi, trong những khi dẫm bước khắp đó đây, người sẽ nghe và thấy rất nhiều điều hữu ích, người sẽ hiểu những gì ta nói !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Biết nhiều mà làm gì, càng biết nhiều thì càng sợ nhiều, thà chẳng biết chi cả, vậy mà hơn ! Vô luận gặp người nào, ta cứ xem người đó như người thường, ta cứ ngang

nhiên đối phó nếu như người đó muốn gây khó khăn cho ta. Ta không biết họ lợi hại thì ta không sợ họ, ta giữ vững tâm thần đối phó với họ, thế là ta có lợi !

Thiết Tâm Nam cười gượng:

- Nhưng bây giờ, chúng ta đã lỡ biết rồi, thì phải làm cách nào đối phó với việc sắp đến chớ ?

Tiểu Linh Ngư buông gọn:

- Còn làm sao nữa ? Đã lỡ biết rồi, lỡ biết là chúng ta không đương cự nổi con người đó thì chúng ta chạy đi, chạy trong trường hợp này là biện pháp duy nhất !

Thiết Tâm Nam lẩm nhẩm:

- Chạy ? Liệu chạy mà khỏi chẳng ?

Tuy nói thế, cả hai vẫn thúc ngựa chạy, ngồi trên ngựa, lại đang đêm, không khí mát mẻ, thế mà họ xuất hạn ướt đẫm mặt, đủ biết con ngựa chạy nhanh đến độ nào.

Nó sùi bọt mép trắng dã, nó chạy hết tốc lực, Tiểu Linh Ngư lấy khăn lau mép cho nó vồ về:

- Tiểu Bạch Thế ơi ! Ta làm khổ người quá chừng ! Ta hại người quá chừng ! Ta đáng trách lắm ...

Thiết Tâm Nam bật cười lớn:

- Kỳ quái thật ! Người quý con ngựa hơn quý người ! Đối với con ngựa, người tốt quá !

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Chỉ vì ngựa đối với ta, tốt hơn người đối với ta.

Thiết Tâm Nam thở dài:

- Ai đối với người không tốt ? Ta ...

Giọng nào nghe buồn thảm lắm.

Tiểu Linh Ngư cười mỉa:

- Thế người đối tốt với ta ? Tốt mà ta nằm bất động, người lại bỏ ta mà đi, đi hơn mười dặm đường ? Tốt mà khi ta phiền muộn, người lại khép miệng, chẳng nói một lời an ủi ta.

Thiết Tâm Nam sững sờ.

Một lúc lâu, nàng nhếch nụ cười khổ, thốt:

- Sao người nói được những câu mà ai nghe được rồi là lại dở khóc dở cười !

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Cho nên ta không bằng con ngựa ! Ta nói những lời làm cho người dở khóc dở cười, chứ ngựa chẳng khi nào nói làm cho người khó chịu. Người bỏ nó mà đi, nó vẫn đứng tại chỗ chờ người, chứ nó không hề than oán người.

Thiết Tâm Nam cắn môi, hận rằng chẳng cắn được hấn một miếng, nếu cắn được, chắc nàng cắn to miếng lắm !

Trước mắt họ, hiện ra một sơn thôn nhỏ.

Thời gian lúc đó, chính là lúc bàn giao đêm ngày, đêm đã tàn nhưng thái dương chưa lên, bất quá nơi phương Đông có ánh sáng mờ mờ...

Trên những nóc nhà sơn thôn, những đợt khói trắng sớm đang bốc nhẹ lên không.

Người trong nhà đã thức dậy, đã lo nấu nướng...

Màu trời trắng trắng, khói xanh xanh, cây đen đen, nhà xám xám, khung cảnh tuyệt vời.

Thiết Tâm Nam buột miệng gọi Tiểu Linh Ngư:

- Người xem những đợt khói kia...

Tiểu Linh Ngư thản nhiên:

- Khói bốc lên làm vẫn đục không gian, có gì đẹp với cái màu xanh xanh đen đen đó mà phải xem.

Thiết Tâm Nam vo tròn đôi mắt:

- Người...chẳng lẽ người không biết cái khiếu thẩm mỹ ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Những đợt khói đó gợi cho ta một ý tưởng duy nhất, là nơi đó có cơm ăn.

Sơn thôn thuộc vùng giáp giới Thanh Hải và Tứ Xuyên, nơi đây có nhiều người Hán.

Cả hai vào thôn.

Nơi cửa một ngôi nhà, có một lão hán đang đứng nhìn ra mông lung, chốc chốc rít khói từ ống điếu dài, nhả phì phò ra không gian.

Lão ta nhìn ngang nhìn dọc, rồi nhìn lên không trung lẩm bẩm:

- Ngày tốt đấy, nên đem chăn màn ra phơi !

Tiểu Linh Ngư nhảy xuống ngựa, vừa bước tới vừa giả hắt hơi, rồi điếm nụ cười thốt:

- Lão trượng có chi ăn uống, xin vui lòng nhường cho anh em tôi dùng một phen.

Lão nhân nhìn hấn từ đầu đến chân, rồi lại nhìn Thiết Tâm Nam còn ngồi trên lưng ngựa, sau cùng bật cười hắc hắc, đáp:

- Tiểu quan nhân khách khí quá đi thôi ! Miễn là đừng chê cơm trong nhà thô, trà trong nhà nhạt, thì cửa gà là cửa tiểu quan nhân, có cái chi mà phải vẽ vờ rào đón ?

Rồi lão cười, rồi lão vẫy tay mời khách.

Tiểu Linh Ngư thốt mấy lời cảm tạ, trở lại con ngựa, dìu Thiết Tâm Nam xuống đất, đồng thời lẩm nhẩm:

- Không ngờ người trong thôn này lại hiếu khách vô cùng !

Thiết Tâm Nam mỉm cười:

- Đối với một tiểu tử khả ái như người, còn ai nữa làm gì khó khăn chứ ! Vô luận người muốn gì, ta chỉ sợ thiên hạ tranh nhau mà giúp, nói chi người đòi hỏi một bữa ăn ?

Nói đến đó, nàng đỏ mặt, cúi thấp đầu...

Vô luận Tiểu Linh Ngư muốn gì, cũng chẳng có ai cự tuyệt !

Giả như Tiểu Linh Ngư muốn gì, nàng có cự tuyệt không ?

Nhìn gương mặt ửng đỏ của nàng, Tiểu Linh Ngư cười nhẹ trả miếng:

- Chỉ sợ nhìn vào cái vẻ bệnh hoạn rất đẹp của người, dù cho là một lão nhân cũng gương to khoe mắt ra mà nhìn và chắc chắn người chưa mở miệng, là có sẵn hàng trăm thứ cần dùng cho người chọn lựa !

Thiết Tâm Nam ngẩng mặt lên cười tí.

Nàng ước mong lời nói đó không phải là lời mỵ và Tiểu Linh Ngư nói ra do cái tâm của hấn tưởng mà nói.

Nàng vịn vai hấn, bước vào nhà.

Lão nhân đã sắp đĩa chén trên bàn, nhưng chưa có thức ăn.

Lão mỉm cười, thốt:

- Xin hai vị chịu khó ngồi chờ một chút để lão phu vào bếp xem cái mụ ấy đã nấu nướng xong chưa !

Lão bước vào trong ngay.

Mùi cơm từ nhà bếp xông ra từng cơn, từng cơn, kích thích cái đói của Tiểu Linh Ngư, cái đói đang gào trong bụng hấn rột rạt, hấn gương tròn mắt nhìn về hướng nhà bếp, nơi đó có tiếng bát đĩa khua rổn rảng...

Không lâu lắm, một lão bà từ phía hậu bước ra, tay cầm một tô cơm rất lớn, khói cơm bốc nghi ngút, bên trên mặt cơm, có mấy miếng thịt muối, thơm phưng phức, lại có cả mấy miếng dưa chua.

Bà đặt tô cơm xuống mặt bàn, nghiêng mình tỏ cái vẻ kính trọng khách như người thân, bà cười hì hì thốt:

- Hai vị cứ ăn trước đi, còn chúng tôi thì lúc nào ăn cũng được, bởi đang bận thu xếp một vài việc trong nhà. Đừng khách sáo, nếu để cơm nguội đi ăn mất ngon.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Lão bà đã dạy thế, anh em chúng tôi xin vâng lời.

Hắn không đợi lão bà bước đi khỏi nơi đó, thản nhiên cầm đũa chén rồi lấy muống xúc cơm.

Bỗng, một tiếng soảng vang lên, chiếc chén trên tay Thiết Tâm Nam rơi xuống.

Nàng mỉm cười, thốt:

- Nóng quá !

Tiểu Linh Ngư nhìn sang, đột nhiên cầm chiếc đũa của hắn khõ mạnh lên đũa của Thiết Tâm Nam.

Đũa của nàng vuột tay, rơi luôn theo chiếc chén.

Nàng trừng mắt, gắt nhỏ:

- Người làm gì thế ?

Tiểu Linh Ngư không nói gì, cầm tô cơm đổ úp xuống mặt bàn, rồi lấy đũa, khỏa cơm khắp nơi.

Từ trong cơm, một con rắn nhỏ màu xanh nhoi nhoi đầu bò ra.

Thiết Tâm Nam xanh mặt rú lên:

- Rắn ! Thập Nhị Quái Kiệt...

Tiểu Linh Ngư đã phi thân vào nhà bếp.

Thiết Tâm Nam ngưng câu nói, chạy theo ngay.

Cả hai đã thấy gì ?

Lão già trước đó, nằm dài trên nền nhà, mặt ngửa lên không, gương mặt biến màu xám xịt.

Lão bà thì nằm cạnh lò, gương mặt cũng xanh đen như lão nhân, nhìn kỹ một chút, Tiểu Linh Ngư nhận ra chẳng phải lão bà đã mang cơm ra mời hắn và Thiết Tâm Nam.

Bởi bà trước thì tóc bạc trắng, còn bà này tóc hơi đen tuy tuổi đã cao.

Một người vắng mặt ! Kẻ quan trọng ! Chính là lão bà tóc bạc mang cơm cho hai.

Thiết Tâm Nam run giọng:

- Ác...Độc...Nguy hiểm quá !

Tiểu Linh Ngư nghiêng răng cắn hận:

- Bọn này xem ra bại hoại hơn ta gấp mười lần. Người ta già thế kia, mà chúng cũng không buông tha !

Thiết Tâm Nam vẫn còn run:

- Biết lắm mà ! Khi nào chúng ta chạy thoát !

Tiểu Linh Ngư lấy ra một lá vàng, bỏ trên nền bếp, rồi lấy một cục than viết lên vách mấy chữ:

- Chôn cất hai người này đàng hoàng, nếu không người sẽ mất mạng !

Vừa lúc đó có tiếng ngựa hí vang bên ngoài.

Tiểu Linh Ngư lập tức chạy ra, kịp thời trông thấy một con rắn nhỏ đang bò nơi chân ngựa lần lần đi lên.

Hắn xé một mảnh áo, quăng ngay con rắn, rắn rớt xuống nằm dưới mảnh áo, hắn đạp chân lên, dậm một lúc cho con rắn chết, rồi vuốt ve con ngựa:

- Tiểu Bạch Thể ! Đừng sợ ! Bọn ác nhân đó không hại người nổi đâu. Chúng cũng đừng mong hại chết ta.

Thiết Tâm Nam đã theo ra đến nơi, Tiểu Linh Ngư lại đỡ nàng lên ngựa, hắn nhảy lên theo, rồi giục ngựa chạy đi liền.

Con ngựa chừng như biết đang ở trong nguy cảnh nên có bao nhiêu sức lực, nó dồn hết xuống đôi chân, lướt như bay trên đường dài.

Sơn thôn nhỏ chỉ trong thoáng mắt, ngựa chở người ra khỏi.

Cách ngôi nhà đó khá xa rồi, Thiết Tâm Nam vẫn còn run sợ.

Nàng luôn miệng lẩm nhẩm:

- Nguy thật...Đáng khiếp thật ! Nếu chúng ta đưa cơm vào miệng, là cầm chắc nằm luôn tại chỗ đó, nằm vĩnh viễn !

Tiểu Linh Ngư bật cười lớn:

- Nhưng chúng ta không nằm tại chỗ đó, mà chúng ta đang chạy đi. Đúng hơn là hiện tại chúng ta đang ở trên lưng ngựa, ngựa chở đi !

Thiết Tâm Nam hỏi:

- Sao người phát giác kịp ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Người cầm đến cái chén, chén nóng quá nên phải buông, còn mụ kia lại ung dung cầm nó, đem ra cho chúng ta, tại sao bà không nghe nóng ? Bà không nghe nóng, tức nhiên bà có luyện môn Độc Sa Chưởng ! Ta chắc chắn là bà có luyện môn đó !

Thiết Tâm Nam thở dài:

- Không có cái gì qua đôi mắt của người được !

Trước mắt họ hiện ra một vùng, cỏ mọc lan rộng, cỏ lại cao màu xanh.

Các ngọn cỏ đều yên lặng, chỉ có một khoảnh nhỏ cỏ thấp ngọn cỏ lại chao chao...

Thì ra, đó chẳng phải là những ngọn cỏ thực sự giữa đám cỏ.

Tiểu Linh Ngư nhận ra sự lạ đó, vì trời không gió mà cỏ lại nhích động.

Thì ra những ngọn cỏ đó là những con rắn vươn mình, đầu cất cao, nhoi nhoi, nhúc nhúc.

Rắn đồng màu xanh, trông dễ lầm với cỏ, có độ trăm con !

Thấy rắn, là bao nhiêu lo âu, sợ hãi vừa lắng dịu lại bùng lên, Thiết Tâm Nam rú một tiếng lớn, mặt xanh rờn.

Tiểu Linh Như nhanh tay giật một bên cương ngựa, con ngựa quay đầu, chạy về hướng khác.

Chạy về hướng khác chẳng phải lộn trở lại con đường cũ, mà là chênh ra xa, xa đám rắn, hoành một vòng lớn, theo con đường nhỏ.

Con đường đó vừa nhỏ, vừa chui dưới những tàng cây rậm rạp, cành lá giao chuyển, lợp thành một mái dài.

Bỗng, ở phía trước, xa xa, một con rắn uốn mình tòn ten, đuôi cuốn trên cành, đầu thòng xuống, đong đưa ... đong đưa...

Con rắn vẫn màu xanh, nhưng lớn hơn những con rắn trước, độ bằng một cánh tay một đứa bé, màu xanh chớp chớp.

Lại chính Thiết Tâm Nam thấy nó trước, vì nàng ngồi phía trước nên cũng gần nó hơn Tiểu Linh Ngư.

Con bạch mã đã thấy rồi, nó hí lên một tiếng, dừng chân lại ngay.

Thiết Tâm Nam bay hồn lạc vía.

Tiểu Linh Ngư hét lên, trấn an Thiết Tâm Nam:

- Cái gì mà phải rối lên như thế ? Đánh chó, bắt rắn là trò chơi của ta từ thuở nhỏ, để ta bắt nó cho người xem.

Nói là làm, hấn vươn tay chụp con rắn, quăng trả nó lên cành, rắn chạm cành cây như ngắt ngư, không còn động đậy nữa.

Thiết Tâm Nam thở phào:

- Cũng may người không phải là nữ nhân ! Bởi nữ nhân nào cũng sợ rắn.

Tiểu Linh Ngư bảo gấp:

- Thanh chủ thủ của người đầu, trao ngay cho ta !

Thiết Tâm Nam vừa trao chủ thủ vừa dặn dò:

- Cẩn thận đấy ! Nếu muốn giết nó, đừng để máu nó bắn trúng vào mình.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng, mặt hấn xanh rờn, hoành chủ thủ cắt vào cánh tay hấn.

Thiết Tâm Nam kinh hãi kêu lên:

- Người ...người đã...

Có cái gì chận ngang yết hầu, nàng không nói được tiếng nào nữa, đồng thời nàng cũng nghẹn thở luôn.

Chủ thủ cắt một đường dài nơi cánh tay Tiểu Linh Ngư, từ nơi vết thương, máu chảy ra ròng ròng, màu đen sì.

Từ màu xanh rờn, sắc mặt hấn biến thành trắng nhợt.

Hấn rung rung giọng thốt:

- Cuối cùng ta cũng mắc mưu chúng !

Hấn sè bàn tay, nơi bàn tay có mấy đốm máu đông đặc màu đen.

Con rắn do hấn chụp được và quăng lên cành đã chết rồi, nhưng lạ là làm sao mình của nó thẳng ra như cán bút, da nó vẫn chớp chớp.

Thiết Tâm Nam biến sắc kêu lên:

- Thì ra là một con rắn chết, ác ma đã lòn một thanh nhuyễn kiếm trong mình nó, kiếm có tẩm độc, người chụp mạnh tay, da rắn chạm lưỡi kiếm, da rắn bị đứt, lưỡi kiếm lộ ra ngoài, làm người bị thương.

Tiểu Linh Ngư cười thảm:

- Người thông minh thật !

Thiết Tâm Nam tiết luôn:

- Cũng may người phát giác sớm nên cắt tay cho máu độc thoát ra không vào cơ thể kịp gây tai hại.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Vô ích ...trong nửa khắc nữa thôi, tất cả đều xong !

Thiết Tâm Nam giật bắn mình rơi từ trên lưng ngựa xuống đất rồi vùng đứng lên hét:

- Người nói nhảm !

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Không có cách gì giải trừ được loại độc này. Nếu ta không kịp thời cắt tay ngăn chặn chất độc vào cơ thể thì giờ đây hần ta đã ly khai xác mà đi theo lão đó rồi. Việc cắt tay ngăn chặn chất độc bất quá chỉ làm chậm chết đi nửa khắc mà thôi.

Thiết Tâm Nam nhào đến bên cạnh hần, lúc đó hần đã xuống ngựa rồi.

Nàng bật khóc ồ ồ, vừa khóc vừa cãi:

- Cứu được mà, ta chắc là có cách cứu được chỉ vì người không biết.

Tiểu Linh Ngư bật cười lớn:

- Ta từ nhỏ sống bên cạnh của bọn người chuyên dùng những loại kịch độc, nếu ta không biết, thì còn ai biết chứ !

Trong hoàn cảnh đó mà hần vẫn còn tự đắc với cái từng trải của hần, hần vẫn thản nhiên cười nói được như thường.

Thiết Tâm Nam sùng sộ:

- Nếu người biết, sao không chế thuốc hóa giải chất độc ? Người có biết cách chế không ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Biết là cái chắc.

Thiết Tâm Nam mừng rỡ:

- Vậy mà...người...làm ta khiếp quá chừng !

Tiểu Linh Ngư thông thả nói:

- Nhưng, muốn chế ra giải dược, phải cần một thời gian độ ba tháng.

Nàng cười vừa nở nó, lại rưng ngay, rồi đôi chân nhũn kế tiếp ngã xuống.

Sau cùng, lệ thảm trào ra, qua mức nở, nàng rên rĩ:

- Trong tình cảnh này mà người còn đùa được, thì thật là...ta chẳng biết nói sao !

Nàng khóc nhỏ, rồi khóc to, rồi chơi chơi chân, rồi gào lên:

- Người...người quả thật chẳng phải là con người mà ! Người xem cái chết như trò đùa, tánh mạng người như vật vô giá trị, người không tự lo sợ thì thôi, người ta lo sợ cho người, người cũng chế giễu luôn, ta hận không giết ngay người được ! Ta hận cực độ !

Tiểu Linh Ngư mặc nàng khóc, mặc nàng gào, ung dung đưa tay vào mình, lấy ra một bức địa đồ, đưa lên cao quơ qua quơ lại, cao giọng hỏi:

- Tiểu xú xà ơi, người có thấy không ? Bức địa đồ chỉ chỗ dấu kho tàng đây, người có muốn lấy không ?

Hần gọi hai lượt.

Từ xa xa, có tiếng vọng lại, nhỏ mà lạnh lốt, ai nghe cũng phải rợn mình nổi ốc khắp người.

Tiếng vọng đó, là một tràng cười, cười với cái giọng rờn rợn, do chỉ có loài quỷ sứ nơi cõi âm mới phát ra được mà thôi.

Tràng cười vừa dứt, một câu nói lạnh lùng tiếp nối:

- Sớm muộn gì cũng về ta, ta gấp làm gì ?

Người cười nói đó đã xuất hiện.

Y phục loẹt choẹt màu xanh biếc, người đó ở trong tàng cây, màu y phục lẫn với màu lá cây, nếu chẳng để ý, không ai nhận ra được.

Nếu người đó không cười không nói, hẳn Tiểu Linh Ngư cũng chưa thấy được.

Y ốm quá mà người lại dài quá, nhờ người dài cho nên y nằm uốn cong mình theo cành cây, nằm rất kín đáo, gia dĩ y lại bất động, dù nằm như thế bao lâu, y cũng bất động được mãi như thường.

Đôi mắt của y quá nhỏ, lại khép mí, thành ra như chẳng có mắt.

Y nằm trên cây, hí hí mắt nhìn Tiểu Linh Ngư, mừng tượng rắn rình chim.

Nhìn y ai ai cũng có cảm tưởng y là một con rắn có hình dáng người, hơn là hình dáng rắn.

Một con độc xà, độc hơn độc xà, chẳng có cái tâm cơ của một con người độc.

Thiết Tâm Nam nhìn lên, thấy y rồi, nàng càng khiếp sợ toàn thân run bắn lên như bị điện giật, kế tiếp mồ hôi lạnh đổ ra ướt cả y phục.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Thật vậy không đó ? Sớm muộn gì cũng về người à ?

Người trên tàng cây đương nhiên là chủ nhân của các con rắn, tuy từ lúc đầu đến giờ, chưa có con rắn sống nào xuất hiện, song có ai chắc được là người đó chẳng có rắn sống bên mình ?

Bất quá y chưa thả chúng nó ra khuấy phá mà thôi.

Với những con rắn chết mà y đã gây khiếp đảm cho Thiết Tâm Nam, tất có thể gây cho Tiểu Linh Ngư luôn, có điều hẳn làm gan, không tỏ lộ niềm sợ hãi, chứ đã chắc gì hẳn không sợ hãi.

Không sợ hãi sao hẳn cố chạy, càng chạy xa được chừng nào càng vững tâm chừng ấy ?

Khi y cho ra những con rắn sống, thì cả hai phải khiếp hãi như thế nào nữa ?

Tuy Thiết Tâm Nam bảo rằng rắn chết, rắn giả đáng sợ hơn rắn sống, rắn thật, chẳng qua nàng ám chỉ đến một vật tượng trưng cho con người.

Chứ rắn thì lúc nào chẳng đáng sợ ? Huống chi, lại là loài rắn độc, do người độc nuôi dưỡng, huấn luyện ?

Và bây giờ, chẳng còn gì đáng sợ nữa, bởi chủ nhân đã lộ diện rồi.

Chủ nhân, như Thiết Tâm Nam đã nói, là Thực Lộc Thần Quân. Lộc đây là loài hươu nai, chứ chẳng phải lợi lộc gì. Thần Quân ăn hươu nai, hẳn phải đáng sợ lắm.

Do đó, y lại có cái hiệu khác là Bích Xà Thần Quân.

Bích Xà Thần Quân bật cười hắc hắc:

- Nếu người dùng cả hai tay hiến dâng cho ta, may ra ta cao hứng cứu mạng cho người.

Tiểu Linh Ngư cười lớn hơn:

- Phải ! Phải ! Ta tin...

Thiết Tâm Nam hấp tấp giục:

- Trao đi ! Trao cho y đi. Dù có để lại, chưa chắc gì chúng ta có dịp dùng đến nó.

Bích Xà Thần Quân cười hì hì:

- Cái cô nương đó xem vậy mà thông minh !

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Phải ! Phải ! Nàng thông minh lắm ! Còn ta, chẳng ai ngu như ta !

Bỗng, hấn vo tròn bức địa đồ, bỏ vào miệng định nhai cho nát.

Một tiếng soạt vang lên, Bích Xà Thần Quân từ trên tàng cây phóng mình xuống, chụp Tiểu Linh Ngư, đồng thời quát:

- Nhả ra mau !

Tiểu Linh Ngư nuốt luôn cuộn giấy vào bụng rồi hả miệng cho Bích Xà Thần Quân xem rồi đáp.

- Nhả không ra rồi !

Bích Xà Thần Quân giận quá hét:

- Người giỡn với cái chết !

Tiểu Linh Ngư cười hề hề:

- Người biết chứ, bức địa đồ đó, chỉ có một trên đời này, mà ta thì đã xem rất kỹ, ta thuộc từng nét vẽ, ta nhớ từng chữ ghi chú, nếu người giết ta, thì còn hi vọng gì chiếm hữu kho tàng ?

Bích Xà Thần Quân sững sờ.

Bất giác y buông tay.

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên tiếp:

- Ở vào địa vị người, ta trao thuốc giải độc ra ngay, người còn sống là bức địa đồ còn, bởi người sẽ từ từ vẽ lại bức địa đồ đó ! Người nghĩ ta nói có đúng lý không ?

Bích Xà Thần Quân cảm hận nhìn hấn.

Trên gương mặt chỉ còn lớp da bọc xương, vẻ tàn khốc hiện rõ, và nơi khóe miệng một nụ cười ác độc hiện theo, đoạn gằn từng tiếng:

- Người tưởng bốn tòa làm kế quỷ của người à !

Tiểu Linh Ngư ngẩng cao mặt, nhìn lơ đãng nơi tàng cây cười hì hì:

- Ta gạt người ! Buồn cười quá đi thôi !

Bích Xà Thần Quân trầm giọng:

- Bức địa đồ đó bằng một thứ da dê, được chế tạo tinh vi, chứ đâu phải thứ giấy thông thường, tuy nó giống như giấy thật ? Người nuốt nó vào bụng, thì nó còn nằm trong đó, đâu có tiêu hóa nhanh chóng. Giả như ta mổ bụng người thì nó còn đó, ta cứ đưa tay nhặt lấy nó về ta, ta cần gì để người sống, rồi van cầu người vẽ lại.

Tiểu Linh Ngư vẫn cười, song trong thâm tâm hấn phải ngán.

Thiết Tâm Nam kêu lên:

- Không được ...Người không được làm vậy !

Bích Xà Thần Quân bật cười khanh khách:

- Ai cấm ta ? Người chờ xem !

Y hoành tay phớt qua hông, thanh nhuyễn kiếm nơi hông đã nằm gọn trong tay y.

Y vung lên. Thanh nhuyễn kiếm vút ra, thẳng như cán bút.

Tâm cơ linh mẫn nhưng lúc này Tiểu Linh Ngư cũng chẳng nghĩ ra nổi một phương pháp cấp thời.

Thiết Tâm Nam liều lĩnh vọt mình tới, song nàng còn yếu quá, nàng vọt đến nơi, mà chẳng làm gì được. Bích Xà Thần Quân đưa tay gạt ngang, nàng ngã nhào.

Y cười nhạo thốt:

- Bất rấn, đánh chó là trò đùa của người từ thuở nhỏ, còn mổ bụng moi ruột là trò chơi của ta, bàn tay người xảo, bàn ta của ta cũng xảo. Người yên trí, ta không làm chết người đâu, ta mổ bụng khéo tay lắm.

Tiểu Linh Ngư nghe đầu lạnh mồ hôi, song vẫn lấy vẻ thản nhiên mỉm cười:

- Đa tạ ! Đa tạ !

Bích Xà Thần Quân tiếp:

- Mổ bụng người, ta lấy bức địa đồ, người không chết liền đâu ! Giả như có chết, cũng từ từ mà chết, cái khỏe của ta là ở chỗ đó !

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Tuy nhiên, người cũng cần phải cẩn thận một chút ! Hôm nay, ta có nuốt một con rắn chúa trong bụng đó, nó thuộc loại rắn tổ, rắn tông, chắc là xác nó chưa tiêu hóa, người đừng động chạm đến tổ tông người nhé ! Phạm đến chúng, là bị xử trảm đấy nhé !

Bích Xà Thần Quân hét:

- Tiểu tử đáng ghét thật ! Sắp chết đến nơi mà vẫn còn mai mỉa !

Y đưa kiếm định mổ thực sự.

Bỗng một tiếng keng vang lên.

Mũi kiếm đang được y kê sát bụng Tiểu Linh Ngư, bị vật gì đó chạm phải, bật đi xa.

Thì ra, chính Tiểu Linh Ngư gây nên tiếng keng đó.

Hắn len lén nhặt con rắn chết cầm trên tay, trong mình con rắn có thanh nhuyễn kiếm, hắn vung con rắn nghênh đón thanh kiếm của Bích Xà Thần Quân, hai thanh kiếm chạm nhau, thanh kiếm của Bích Xà Thần Quân trịch ra ngoài, liền theo đó, hắn đâm qua một nhát.

Bích Xà Thần Quân tránh qua một bên, cười ghê rợn:

- Người vọng động, chân khí phát sanh, dễ dẫn đạo độc khí vào mình gấp, chết nhanh chứ chẳng ích gì cho người đâu !

Vừa thốt, y vừa vung kiếm phản công.

Tiểu Linh Ngư vừa đánh vừa đỡ được bốn nhát kiếm, cánh tay nhũn lại, không làm sao hắn đưa lên nổi.

Thiết Tâm Nam đã xỉu rồi, còn hắn thì nghe lạnh khắp người.

Bích Xà Thần Quân cười nhẹ:

- Tiểu quỷ, còn muốn làm chi nữa chẳng ?

Y đưa mũi kiếm tới, rọc rọc nơi ngực Tiểu Linh Ngư.

Máu bắt đầu rỉ ra.

Tiểu Linh Ngư bật cười cuồng dại:

- Bị mổ bụng, moi ruột, là điều thích thú nhất của con người. Không ngờ Giang Linh Ngư này có dịp được hưởng sự thích thú đó...

Ba tiếng keng vang lên át tiếng nói của hắn.

Chẳng rõ tại sao, thanh kiếm của Bích Xà Thần Quân bị gãy làm bốn đoạn, những đoạn gãy rơi xuống đất.

Trong khi đó, Bích Xà Thần Quân nhún chân nhảy lên không chụp cành cây, đu mình.

Tiểu Linh Ngư đảo mắt nhìn ra bốn phía gập giọng hỏi:

- Ai ?

Một âm thanh nữ nhân, nghe êm dịu vô cùng, đáp lại câu hỏi của hắn:

- Ta là ai, đến ngươi cũng chẳng nhận ra nữa sao ?

Mường tượng thanh âm của Tiểu Tiên Nữ.

Từ cảnh chết, thoát ra cảnh sống Tiểu Linh Ngư chưa kịp mừng lại khiếp sợ liền.

Một thùng nước lạnh hơn giá băng, dội lên đầu hắn, hắn có thể không run mình sao ?

Nhưng âm thanh đó, ấm dịu lắm chứ, lại làm cho hắn run mình.

Rơi vào tay Tiểu Tiên Nữ, hắn nghĩ là còn nguy hại hơn ở nơi tay Bích Xà Thần Quân.

Bích Xà Thần Quân có làn da mặt chết, làn da đó cũng biến sắc, đủ biết y khiếp sợ đến bậc nào !

Y lấp vấp kêu lên:

- Người ... cô nương ...

Âm thanh đó vang lên:

- Dù ngươi không biết ta là ai, ít nhất ngươi cũng hiểu là con đường này đưa đến địa phương nào chứ ! Cái gan ngươi bao lớn, lại dám xâm nhập vào khu vực này, hung hăng, hống hách ?

Tiểu Linh Ngư thở phào.

- o O o -